

Oljevigningsmässan 2023

Som vigda präster får vi alltid lita på att ”den helige Ande är över oss, ty han har smort oss till att frambära ett glädjebud till de fattiga” (jfr Luk 4:15) när vi i Jesu namn, ja, i hans person får förkunna det glada budskapet. Genom vår vigning är vi så djupt indragna i Jesu eget mysterium att vi får del av den helige Andes kraft för att göra glädjebudet tydligt för Guds heliga folk. Liksom Jesus fick dela med sig av detta glädjebud till Guds folk i synagogan i Nasaret får vi i våra kyrkor ge evangeliet vidare till Guds folk i Stockholm eller Luleå. Det är med största bävan och ödmjukhet som vi får förrätta denna tjänst. Många gånger kan vi känna oss alltför små och oförmögna för detta heliga uppdrag. Och det är bara bra, för ju mer vi ser vår egen svaghet desto mer kan Andens kraft bryta fram. Bara vi håller fast vid det glada budskapet så har det i sig en förvandlande kraft som kan beröra människors innersta mer än vi själva kan förstå. Säkert har vi alla fått erfara att någon efter vår predikan kommer fram och säger att hon har träffats i hjärtat av något som vi har sagt, fast vi inte själva är medvetna om att vi har sagt just det.

Som vigda präster får vi aldrig glömma att alla döpta har del av det allmänna prästadömet och därför har fått del av Andens smörjelse, så att de rent instinktivt kan ta till sig budskapets kärna, oberoende av hur vi förmedlar budskapet. I dagens prefation ber vi: ”Ty Kristus Jesus kröner sitt utvalda folk till konungar och präster åt din härlighet”. Detta härlighetsperspektiv glömmar vi ibland bort. Det är för att förhärliga och upphöja Gud som alla döpta har fått del av detta allmänna prästadöme. Vår plikt som döpta - eller om man så vill vårt stora och underbara privilegium – är att vi får och kan förhärliga och tillbe Gud. Vi kan ge honom den tillbedjan som tillkommer honom. Hela Guds folk förenas i denna heliga tjänst. Både vi som har tagit emot vigningens sakrament och alla i lekfolket förenas i detta uppdrag: att förhärliga och upphöja Gud. I och för sig behöver inte Gud detta, eftersom han i sig själv är den fulla härligheten, men genom att förhärliga honom blir vi honom mer lika. Vi blir mer samstämda och gudslika. Vi förbereder oss för den eviga härligheten mitt i det vanliga liv där vi lever. Medan vi tacksamt dricker vårt svaga kyrkkaffe i en pappersmugg börjar vi redan ana den himmelska bröllopsmåltiden där alla frälsta en gång skall samlas

Som vigda präster får vi hjälpa alla döpta att växa in i denna tillbedjan, så att vi tillsammans till fullo blir ett heligt folk som ständigt frambär lovets offer åt Gud. Detta är inte helt lätt att förmedla i vår kultur och i vårt samhälle, som är så präglad av konsumismen. Vi vill ha ut något av allt. Vi vill ha en känslösam upplevelse också av gudstjänsten och förkunnelsen. Det skall säga oss något, ge oss något. Det kan kosta på och ta tid innan vi lär oss att det är större att få ge, att utge sig själv, att hänge sig själv åt den levande Guden. När vi lär oss att växa in i denna

grundhållning, där vi får tillbe och förhålliga Gud, förändras alla våra attityder. Det blir vår stora glädje att vi får tjäna Gud och överlämna oss åt honom. Vi får tjäna vår nästa och känna igen något av Gud i henne. Vi får vördnad för varandra. I varje människa anar vi något av Guds mysterium som blir återspeglad i henne på ett unikt sätt. Mer och mer formas vi då till att bli det som vi redan är i Guds ögon; hans heliga folk som tillsammans förhålliga den treenige Guden och förkunnar hans härlighet och barmhärtighet.

Som vigda präster i Kristi kyrka ”delar vi hans prästerliga uppdrag, blir vittnen för världen om hans helande uppdrag” (kollektbön). Den liturgi vi firar just nu dryper av Andens smörjelse som skall hela, rena och helga världen till Guds ära. Hela Jesu liv och uppdrag är präglad av detta uppdrag. Genom vår prästvigning är vi delaktiga av detta, vad vi än gör. När vi firar sakramenten blir det helt tydligt. Det borde vara lika tydligt när vi talar med de arga, besvikna eller besvärliga människor som Gud i sin ofattbara barmhärtighet sänder till oss. Det finns alltid tillfällen när vi inte kan klara oss utan Andens smörjelse, som hjälper oss att bevara saktmod och ömhet i hjärtat när vi sätts riktigt på prov.

Som vigda präster får vi se på allt och alla med Jesu ögon, tala om allt och till alla med Jesu ord. Vi får älska och värda varje människa med Jesu hjärta. Herrens Ande är alltid över oss för att påminna oss om att vi alltid är så djupt förenade med honom, att han alltid vill använda oss som sin förlängda arm i denna värld, så att vi i hans kraft kan förvandla bröd och vin till hans kropp och blod - och förvandla syndare till helgon i försoningens sakrament. Jesus har verkligen förtroende för oss, när han vågar anförtro detta oerhörda till oss svaga och ombytliga varelser. Vi kan aldrig tacka honom nog för denna nåd. Vi kan aldrig tillnärmelsevis motsvara detta hans förtroende, men vi kan göra mer än vi tror för att visa vår tacksamhet. Det är bra att komma ihåg när vi ibland tenderar till lite självömkan eller känner oss oförstådda och inte tillräckligt uppskattade. ”Vi skall törsta efter att bli föraktade”, vågar Johannes av Korset att säga till oss nutida människor, som är så lättkränkta och måna om vårt anseende.

Som vigda präster är vi sända att ”läka dem som har ett förkrossat hjärta och predika frihet för de fångna och befrielse för de bundna” (Jes 61:1). Vi behöver något av Andens fingertoppskänsla, så att vi bakom den likgiltiga och liknöjda fasad som många visar upp kan nå fram till det sårade och sargade hjärta som ofta finns bakom fasaden. Det är min bön för er alla, kära bröder i det vigda ämbetet, att ni skall nå fram till alla dem som så innerligt väl behöver er omsorg och ömhet för att kunna ta emot honom som är ”A och O... han som är och som var och som kommer, allhärskaren” (Upp 1:8) kris allas Tjänare och Frälsare, nu och för evigt.